

Sygn. akt I C 414/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.315,61 zł (dwa tysiące trzysta piętnaście 61/100 złotych)
z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2014 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 100 zł (sto złotych) z tytułu opłaty od pozwu i kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) z tytułu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 414/15 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt I C 414/15 upr.

W pozwie z dnia 19 września 2014 r. (data wniesienia, k. 3) powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz o pozwanej E. B. kwoty 2.315,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że dochodzona należność wynika z umowy pożyczki nr (...), wypłaconej w dniu 14 maja 2014 r., a na wskazaną kwotę składają się: kwota 1.869,36 zł, stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłaty do umowy pożyczki, kwota 75,00 zł z tytułu kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, kwota 341,25 zł z tytułu opłaty przygotowawczej oraz kwota 30,00 zł z tytułu opłaty administracyjnej. Powód wskazał, iż umowa pożyczki została rozwiązana pismem z dnia 25 sierpnia 2014 r. z 2-tygodniowym terminem wypowiedzenia z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia przekraczające 60 dni. Zatem termin wypowiedzenia wskazanej umowy upływał w dniu 8 września 2014 r. Cała kwota niespłaconej należności stała się zatem wymagalna w dniu 9 września 2014 r. Powód podał również, iż bezskutecznie wzywał pozwaną do dobrowolnej spłaty zadłużenia.

W piśmie z dnia 27 lutego 2015 r. (k. 11), powód wskazał, iż opłata przygotowawcza pobierana jest dla pokrycia rzeczywistych kosztów przygotowań do zawarcia umowy pożyczki, bowiem każdy wniosek wymaga zbadania przez

pracownika powoda i poniesienia kosztów weryfikacji informacji przedstawianych przez wnioskodawcę. Nadto, powód podniósł, iż dodatkowe opłaty – przygotowawcze oraz za czynności upominawczo- windykacyjne, nie są nadmiernie wygórowane.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 lipca 2015 r. (k. 46), pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, podnosząc zarzut przedwczesności powództwa.

W uzasadnieniu (k. 46/2-47), przyznała, że zawarła umowę pożyczki z powodem, którą spłacała w miarę możliwości finansowych. Pozwana podała, iż do zaciągnięcia kolejnej pożyczki namówił ją pracownik strony powodowej. Po utracie pracy, pozwana zaniechała dalszej spłaty zadłużenia, co spowodowało wezwanie jej do spłaty całości zadłużenia. Zarzut przedwczesności powództwa, pozwana wywodzi z okoliczności, iż zwracała się do powoda z prośbą o przedłużenie terminu spłaty, co jednak nie odniosło skutku i powód skierował sprawę na drogę sądową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 maja 2014 r. pozwana E. B. zawarła z powodem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zwrotu kapitału pożyczki w wysokości 2.000,00 zł w ratach powiększonych o opłatę administracyjną w całkowitej wysokości 390,00 zł i opłatę przygotowawczą w łącznej kwocie 15,00 zł oraz ewentualne koszty dodatkowe. Miesięczna rata z tytułu spłaty wskazanej pożyczki wynosiła 313,75 zł. Z uwagi na trudności finansowe, pozwana nie regulowała należności zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat. W związku z opóźnieniem w zapłacie pierwszej raty, powód wystosował do pozwanej monit z dnia 24 czerwca 2014 r. z wezwaniem do dobrowolnego uregulowania zadłużenia w kwocie 341,36 zł do dnia 1 lipca 2014 r., które uwzględniało również koszt monitu w wysokości 25,00 zł. Następnie pismem z dnia 10 lipca 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległej kwoty w wysokości 390,36 zł z terminem do dnia 17 lipca 2014 r., przy czym wskazana kwota uwzględniała również opłatę za wezwanie do zapłaty w wysokości 49,00 zł. Pismem z dnia 29 lipca 2014 r., zatytułowanym jako ostateczne wezwanie do zapłaty, powód wezwał do natychmiastowego uregulowania zaległości w spłacie pożyczki w łącznej kwocie 753,11 zł. Z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwaną ze swojego zobowiązania spłaty pożyczki, pismem z dnia 25 sierpnia 2014 r. powód wypowiedział pozwaną umowę pożyczki z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, wskazując, iż na całkowitą wysokość zadłużenia pozwanej w wysokości 2.330,61 zł, składają się następujące kwoty: 1.869,36 zł z tytułu kapitału, 341,25 zł z tytułu opłaty przygotowawczej, 45,00 zł z tytułu opłaty administracyjnej oraz opłaty za monit i wezwania w łącznej kwocie 75,00 zł. Termin zapłaty wskazanego zadłużenia został określony na dzień 8 września 2014 r. Pozwana nie uregulowała wskazanej należności.

Dowód: kopie: umowy pożyczki nr (...) z dnia 12.05.2014 r. (k. 24- 28), Listy Wymagań DHL osobisty podpis (k. 29), harmonogramu spłat z dnia 15.05.2014 r. (k. 30), monitu z 24.06.2014 r. (k. 31), wezwania do zapłaty z dnia 10.07.2014 r. (k. 32), ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 29.07.2014 r. (k. 33), dowód nadania (k. 34), wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 25.08.2014 r. (k. 35), dowód nadania (k. 36).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej kopii dowodów z dokumentów. Pomimo, iż wskazane dokumenty przedłożone zostały w kserokopiach, nie budziły one wątpliwości Sądu co do ich autentyczności ani zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, bowiem nie były kwestionowane przez żadną ze stron, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Okoliczności, iż pozwana zawarła z powodem przedmiotową umowę pożyczki, zaniechała spłaty rat oraz była wzywana do zapłaty całości należności, Sąd mógł również uznać za ustalone na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c., bowiem pozwana w odpowiedzi na pozew przyznała wskazane okoliczności, a innym nie zaprzeczyła. Wprawdzie pozwana podniosła, że zwracała się do powoda z prośbą o prolongatę terminu spłaty zadłużenia, ale faktu tego w żaden sposób nie zdołała wykazać.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej, albowiem prawidłowo wezwana do osobistego stawiennictwa i pouczona o skutku niestawiennictwa w postaci pominięcia dowodu z jej przesłuchania, nie stawiała się na rozprawę w dniu 10 grudnia 2015 r. Wprawdzie zostało przedłożone do akt sprawy zwolnienie lekarskie z dnia 8 grudnia 2015 r. (k. 53), to niestawiennictwa pozwanej nie można było uznać za usprawiedliwione, gdyż zwolnienie lekarskie

nie zostało wystawione przez lekarza sądowego, zgodnie z art. 214¹ § 1 k.p.c., a z samego zwolnienia lekarskiego wynika jedynie, iż pozwana pozostaje w leczeniu przychodni, która to okoliczność nie świadczy jeszcze o tym, aby pozwana cierpiała na chorobę uniemożliwiającą jej stawienie się w sądzie we wskazanym terminie. Nadto, wniosek o odroczenie rozprawy z dnia 9 grudnia 2015 r. nie został podpisany przez pozwaną. Sąd nie znalazł zatem podstaw do usprawiedliwienia nieobecności pozwanej na rozprawie w dniu 10 grudnia 2015 r., wobec czego pominął dowód z przesłuchania pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozwaną i stronę powodową łączyła umowa pożyczki, na mocy której, zgodnie z art. 720 § 1 k.c., pożyczkodawca zobowiązał się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązał się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Okoliczność zawarcia wskazanej umowy pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie, jest na gruncie niniejszej sprawy bezsporna, bowiem pozwana nie zaprzeczyła tej okoliczności. Przyznała również, iż nie regulowała należności z uwagi na trudności finansowe, związane z utratą pracy. Pozwana przyznała również, iż brak spłaty rat pożyczki spowodował postawienie całej należności z tytułu pożyczki w stan wymagalności z uwagi na skuteczne wypowiedzenie umowy. Pozwana nie zaprzeczyła roszczeniu powoda również co do wysokości, nie wykazała, iż dochodzona przez stronę powodową kwota jest zawyżona z uwagi na częściową spłatę pożyczki.

Z twierdzeń pozwanej wynika, iż kwota dochodzona przez powoda w niniejszym postępowaniu wynikała z drugiej umowy pożyczki, której powód udzielił pozwanej w związku z jej problemami w spłacie pierwszej pożyczki. Uwzględniając okoliczności wynikające z harmonogramu spłat pożyczki oraz datę pierwszego monitu- 24 czerwca 2014 r., należy uznać, iż pozwana nie uregulowała żadnej raty stronie powodowej z tytułu przedmiotowej pożyczki. Strona powodowa w przedmiotowym powództwie nie żąda jednak zwrotu kapitału w wysokości 2.000 zł, ale kwoty 1.869,36 zł z tego tytułu. Powyższe może wynikać z okoliczności, iż z umowy pożyczki nr (...) z dnia 12.05.2014 r.(k. 24) wynika, że strony uzgodniły, że z udzielonej kwoty pożyczki nastąpi potrącenie wierzytelności przysługujących pożyczkodawcy na podstawie wcześniej zawartych umów pożyczki do wysokości niespłaconych i wymagalnych należności wobec pożyczkodawcy. Powyższe potwierdza sama pozwana w swoich twierdzeniach, zawartych w odpowiedzi na pozew z dnia 21 lipca 2015 r. (k. 47) wskazując, iż zgodziła się na zaciągnięcie kolejnej pożyczki u powoda (będącej w ocenie Sądu przedmiotem niniejszego procesu), która miała ułatwić jej wywiązanie się z obydwu zobowiązań.

Pozwana nie wykazała, a nawet nie twierdziła, że spłacała pożyczkę zgodnie z ustalonym w umowie harmonogramem. Nie wykazała również w żaden sposób zarzutu przedwczesności powództwa, ani okoliczności, że zwracała się do strony powodowej z prośbą o prolongatę terminu spłaty pożyczki.

Na podstawie analizy materiału dowodowego, biorąc pod uwagę, iż pismem z dnia 25 sierpnia 2014 r. (k. 35) doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki przez powoda oraz określenie dwutygodniowego terminu wypowiedzenia, który miał upływać w dniu 8 września 2014 r., należy uznać, iż cała należność stała się wymagalna z dniem 9 września 2014 r.

Stosownie do treści art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Strona powodowa wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem kwoty za okres od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 19 września 2015 r. do dnia zapłaty.

Mając zatem na względzie dyspozycję art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd nie może wyrokować co do przedmiotu nieobjętego żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, oraz okoliczność, iż żądanie strony powodowej było uzasadnione tak co do zasady, jak i co do wysokości, Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

W pkt. 2 sentencji wyroku, Sąd orzekł o kosztach procesu na zasadzie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490, j.t.).